

אריה פינסקר, עד: סיפור חייו

שמי אריה פינסקר, נולדתי ב-10/12/1930 בעיר אורדיה (ORADEA) אשר בחבל טרנסילבניה (באותם ימים תחת שלטון רומני. בזמן המלחמה תחת שלטון הונגרי וכיום שוב תחת שלטון רומני). במשפחתי, מהמעגל הראשון נכללו: אבא, אמא, 9 ילדים (5 בנים, 4 בנות). המשפחה המורחבת והענפה כללה עשרות נפשות נוספות, אשר בשנת 1944, בתקופת מלחמת העולם השנייה, נשלחו כולם לאושוויץ – בירקנאו להשמדה בתאי הגזים.

מכל המשפחה נותרו 3 אחים בלבד. הגדול, אחי יוסף, שהיה בן 19, יצחק, שהיה בן 17 ואנוכי, אריה, שהייתי בגיל 15 בעת ששחררנו ממחנות ההשמדה בשנת 1945, ע"י הצבא האמריקאי. הורי ובני משפחתי היו שייכים לזרם המסורתי: שמירת שבת, כשרות ולימודי דת היו בפנינו מאז גיל 4, גיל תחילת הלימוד בחדר אצל הרבי.

הוריי התפרנסו ממסחר, עד שנשלל רישיון העיסוק בחנות הפרטית ונגזל כל רכושינו עוד בשנת 1942, עקב היות אבי נתין פולני ולא אזרח מקומי. אבי נאלץ להסתתר מפני שירותי הביטחון הנאצי ההונגרי כדי לא להישלח למחנות ההשמדה בפולניה (ביחד עם כלל המשפחה). בתחילת שנת 1944, נאספנו בפקודת השלטונות יחד עם כל יהודי עירנו, כ-32,000 נפש, לגטו שהוקם לקראת גירושנו לאושוויץ-בירקנאו, להשמדה.

במאי 1944 התבצע הגירוש באמצעות קרונות מסע דחוסים ובתנאים בלתי אפשריים. לאחר 5 ימי מסע, הגענו מותשים והחל המיון בבירקנאו, מי לחיים ומי למוות, בניצוחו של הרופא הרוצח ד"ר יוזף מנגלה. תוך פחות מ-4 שעות הפכו רוב בני משפחתי הענפה לערימת אפר, זולת שלושת האחים יוסף, יצחק ואנוכי, שבסופו של דבר שרדנו את מחנות הריכוז הנוראיים שקשה לתאר (LANDSBERG, KAUFERING, DACHAU, AUSWITS, BIRKENAU).

בתחילת מאי 1945, שוחררנו ע"י כוחות בנות הברית, בסיומה של צעדת המוות, מסע שארך כ-6 ימים באזור דכאו – מינכן (DACHAU-MINCHEN).

נשארתי יתום מהורים ומשפחה כבר מגיל 14, מפוחד, מסוגר, מבלי לדעת מה המשך דרכי בחיים, מאחר שבמשך כל תקופת התופת, ההרג, הרעב, עבודת הפרך, הקור, החולי ואפיסת הכוחות, בטחוני העצמי היה בשפל המדרגה, סבלתי מחוסר אמון בבני אדם בכלל ובאלוהים בפרט, פחדתי לחזור הביתה כדי לגלות את האמת האומללה, שלא נותר מי מהמשפחה הענפה.

אני חייב לציין, שבמשך כל תקופת היותי במחנות המוות והריכוז הצלחתי להדחיק את גודל האסון של השמדת בני משפחתי. הודות להדחקה זאת נטע בי הכוח לנסות לשרוד.

לאחר התאוששות של כשנה והשלמה עם המציאות המרה, החלטנו שלושת האחים לעלות ארצה, בכדי להתחיל בחיים חדשים ועצמאיים בכל דרך אפשרית.

בתחילת 1946 הגענו ממחנות עקורים בגרמניה לצרפת, בדרכים בלתי חוקיות כמובן, קבוצות קבוצות, בסודיות גמורה למקום באזור עיר הנמל "מרסיי". מיותר לציין שבאותה תקופה שלטו בארץ האנגלים, ובתוקף חוקי הספר הלבן, נאסר על יהודים להיכנס לתחומי פלסטינה דאז (ארץ ישראל). בסביבות יוני 1946 הוברחנו אל נמל צדדי במרסיי ושם חיכו לנו אנשי ההגנה מארץ ישראל. הועלינו על ספינה קטנה, אלף ומאה איש, דחוסים בתנאים קשים מנשוא, אבל הפעם למען מטרה קדושה, עם תקווה גדולה בלב, לחיים חדשים וחופשיים.

כעבור 5 ימי הפלגה בקרבת קפריסין, נתפסנו ע"י אוניות מלחמה בריטיות שאיימו בירי לעבר הספינה הקטנה שלנו, על מנת למנוע את המשך הפלגתנו לעבר חופי פלסטינה (ארץ ישראל).

שליחי ההגנה הנחו אותנו להתנגד בכוח ובנחישות, ולפעול לפי הסיסמא "לא עוד". ואכן, עצרנו בעד מלחי הצי הבריטי לעלות ולהשתלט על ספינתנו. האנגלים חששו גם שהספינה עלולה לטבוע מעומס יתר של המעפילים וכך נאלצו להשלים אם הפלגתנו לנמל חיפה.

בהתקרבונו לחופי חיפה ובראותנו את הר הכרמל, שרנו את "התקווה" וזאת הייתה שעת היפה בחיי. הורדנו מהספינה היישר לכלא עתלית, ששימש את הבריטים לצורך זה. במחנה שהייתי שלושה חודשים לא קלים, שוב עם גדרות תיל מסביב, אבל עם ההכרה שאני בארץ ישראל ועם התקווה לעתיד אחר. כששחררתי משם נשלחתי למוסד חינוכי "נווה עמיאל" (מוסד של עליית הנוער) אשר נמצא במושב שדה יעקב. שם גם קיבלתי את חינוכי והשלמת לימודי הפורמאליים. כמו כן קיבלתי הורים מאמצים, אשר טיפלו בי באהבה רבה וכאן גיליתי את ארץ ישראל היפה.

עוד בשנת 1946 נשלחתי עם עוד שני חניכים לקורס מפקדי כיתה בהגנה, ובמשך הזמן הכשרנו את בני הנוער במוסד באימונים (נשק ולוחמה) והכנו אותם לקראת לחימה במלחמת השחרור. במלחמה נלחמנו במסגרת יחידות קרביות, כשרובם היו נוער שרידי שואה ולצערנו לא כולם שרדו במלחמתנו זו.

עם שחרורי מהצבא בשנת 1949 הייתי בין מארגני גרעין להתיישבות. רובם בני הנוער בוגרי המוסד בו שהינו עם עלייתנו ארצה. עלינו להתיישבות בנגב ולאחר מכן החלטנו, חלק מהמשפחות להצטרף לגרעין במושב "היוגב" שבו הקמתי את משפחתי ופיתחתי את משקי. בנוסף לכך שימשתי כרכז הדרכה במשרד החקלאות בשני מחוזות: עפולה – בית שאן ויר"ש.

עלי לציין שבמשך 40 שנה לאחר השואה לא הייתי מסוגל לדבר ולספר את סיפור חיי בשואה. עוד במחנה ההשמדה בירקנאו הדחקתי את כל אשר קרה שם ורק לאחרונה התחלתי לדבר ולספר אודות השואה. לאחרונה אני אף מצטרף למשלחות נוער לפולין כאיש עדות, מתוך הכרה בצורך להעביר לדורות הבאים את אשר אירע לעם היהודי, ולדאוג ששואה כזו לא תתרחש שוב לעולם.